

Nadomeščanje

*Napisal Tomo Kočar
Ilustriral Samo Jenčič*

Šolsko leto je šlo h koncu in naša tovarišica je spet dobila manjši živčni zlom. Nič hudega, ker smo že navajeni.

V takih primerih dobimo nadomeščanje. Namesto nje mora kdo drug poskrbeti, da se ne pretepamo preveč. Če ostane kaj časa, se tudi učimo.

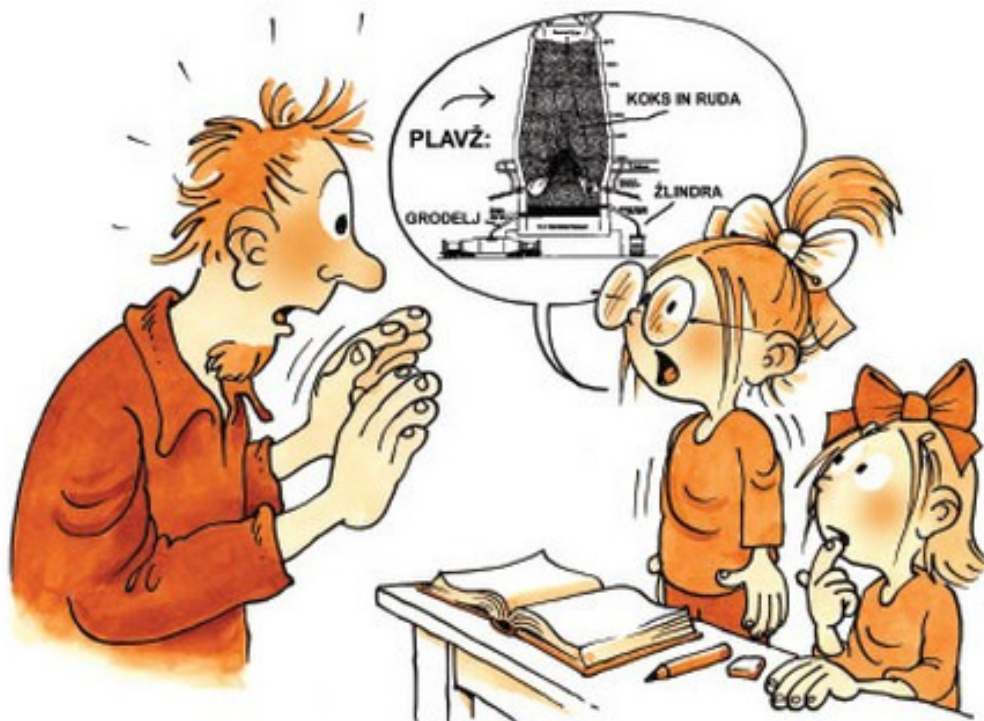
Do sedaj smo spoznali že skoraj vse učitelje in učiteljice naše šole, saj noben ne pride k nam več kot enkrat. Zadnjič je prišel na vrsto učitelj kemije, ki mu v višjih razredih zaradi frizure pravijo Frankenštajn.

V razred je prinesel nekaj steklenic in jih previdno postavil na pult pred tablo. Ker smo o teh steklenicah že veliko slišali, smo nehali metati aviončke in takoj sedli na svoja mesta.

Bilo je zelo napeto. Frankenštajn je najprej vprašal, kaj bi morali imeti po urniku. Polona, ki je največja piflarka, je rekla, da slovnico. Frankenštajn je nato vprašal, če bi imeli raje kaj drugega, ker o slovnici nima pojma. S to izjavo nam je, čeprav ima res grozno frizuro, takoj postal simpatičen.

Razen, seveda, Poloni. Dvignila je roko in povedala, da takega pristopa ne odobrava. Učitelji bi morali biti učencem za vzor. Če slučajno česa ne vedo, morajo to nadoknaditi s strokovnim gradivom. Sploh pa lahko vse o slovnici vpraša kar njo.

Frankenštajn je namesto tega predlagal glasovanje. Bi imeli raje slovnico ali bi naredili nekaj kemijskih poskusov? Poskusi so zmagali dvaindvajset proti ena.

Frankenštajn je potem vprašal, če vemo, iz česa izdelujejo sponke za papir. Polona je rekla, da iz železa. Potem je vprašal, če vemo, kako se pridobiva železo. Polona je rekla, da iz rude. Hotela je še razložiti nekaj o rudnikih in velikih pečeh in kaj vem kaj še, a jo je Frankenštajn ustavil.

Gašperja je prosil za sponko za papir in vprašal, če nas zanima, kakšna je bila ruda, iz katere so jo naredili. Vsi smo pokimali, ker se nam je zdelo, da bodo zdaj prišle na vrsto tekočine, ki jih je prinesel s seboj. Res je nekaj natočil v kozarec in noter vrgel sponko.

Najprej se ni zgodilo nič, potem pa je Simona, ki sedi v prvi klopi, zavpila, da vidi mehurčke. Gašper, ki tudi sedi bolj spredaj, je povedal, da smrdijo. Frankenštajn ga je prijazno popravil, da v kemiji nič ne smrdi. Ima samo rahlo neprijeten vonj.

V zadnjih klopih na žalost nismo kaj dosti videli, zato smo hoteli bližje. Ampak Frankenštajn ni pustil. Je rekel, da bo prinesel poskus pokazat vsakemu posebej. Tekočina, v kateri je ležala sponka, je dobivala zelenkasto barvo in vse skupaj se je zdelo čedalje bolj zanimivo.

Polona je vprašala, če bi se to dalo zapisati čim bolj znanstveno, da bi se lahko potem doma v miru napiflala. Frankenštajn je samo zamahnil z roko. Na žalost s tisto, v kateri je držal kozarec. Malo je pljusknilo po Uroševem zvezku in tudi iz

njega se je malo pokadilo.

Frankenštajn je potem rekel ops, in da ni nič groznega, le Uroša mora opozoriti, naj zvezka nikar ne daje v usta.

Sponka je medtem skoraj izginila. Gašper je vprašal, kdaj jo bo dobil nazaj. Frankenštajn se je v zadregi popraskal po glavi in dobil še bolj grozno

frizuro. Iz kozarca se je spet polilo, ampak na srečo samo po tleh in se bo s tistim ukvarjala snažilka.

Uroš je vprašal, kaj je v drugih steklenicah. Ker, če so tudi poskusi, lahko kar nadaljujemo. Zaradi zvezka pa nič ne zameri. Je bil itak že skoraj poln.

Simona je vzela eno od steklenic, na kateri je pisalo MANIJAK ali nekaj podobnega. Frankenštajn jo je opozoril, naj pusti steklenico in se vrne na svoje mesto. Jaka je skočil pokonci, da bi Simoni pomagal vrniti steklenico nazaj. Tudi njega je MANIJAK zelo zanimal.

Frankenštajn ga je poskusil ustaviti. Ampak v eni roki je še vedno držal kozarec s sponko, ki se je spremenila v nekakšno blato, z drugo pa je moral odrivati mene, ki sem poskušal noter na vsak način vreči svojo radirko, ker me je zanimalo, če je tudi iz rude in ali bo smrdelo.

Nekdo je začel kričati in nekdo drug je nekemu stopil na roko. Polona je še vedno hotela izvedeti, kakšen poskus pravzaprav delamo in ali bomo pisali tudi kontrolko.

Naenkrat so po zraku začeli leteti različni predmeti in Frankenštajn se je moral zelo potruditi, da je zaščitil svoje steklenice. Kljub temu je prišlo do manjše nezgode in po razredu se je začel valiti bel dim. Frankeštajn je zavpil, da brez panike, ker se mu to kar naprej dogaja, in naj lepo zapustimo razred in vmes čim manj dihamo.

Na hodniku sta nas že pričakovala ravnatelj in hišnik. Rekla sta, da je nadomeščanja konec in naj se v šolo vrnemo šele naslednji dan. Ne vem, kdo nas bo učil takrat, a nadomeščanja se že zdaj veselim.

Zgodbica je izšla v knjigi **Lumpi iz 3.a se ne dajo**

Zavod Tolovaj

<http://www.tolovaj.com>

<http://www.tolovaj.com/trgovina/zbirka-lumpi-lumpasti/25-lumpi-iz-3-a-se-ne-dajo.html>

© Zavod Tolovaj
Vse pravice pridržane.